

at få en vedtagelse f.eks. takket være Venstres og De Konservatives stemmer imod regeringen, for så har vi ikke noget at binde regeringen op på. Så skal regeringen jo gå af. Så får vi en anden regering, og den kan vi jo ikke binde op på noget som helst. Derfor er denne vedtagelse efter vores opfattelse, måden, den er blevet til på, og dem, vi vedtager den sammen med, glimrende.

Så til hr. Per Stig Møller, der siger, at vi har været på tilbage tog. Da beretningen forelå, var der jo journalister, næsten før den var kendt. Og journalisterne kom og fortalte os: Venstres formand, Uffe Ellemann-Jensen – eller de siger nu Uffe – Uffe siger, at på den og den side kan I finde det og det. Det var på det tidspunkt statsministeren, der var skurken. Så måtte man hen og kigge osv. Jeg afstod fra at forholde mig præcist til det, for jeg har det sådan, at når man skal forholde sig til sådan noget alvorligt noget, så er det godt at kende indholdet. Derfor gik jeg i gang med at studere disse fem bind, og det er ikke noget, man gør over en weekend. Jeg er imponeret over Venstres formand, der jo har læst den virkelig grundigt på relativt kort tid.

Men jeg gik i gang, og jeg gjorde det, som er meget ubehageligt. Jeg sagde til mig selv: Tænk nu, hvis statsministeren f.eks. var hr. Uffe Ellemann-Jensen, hvis finansministeren f.eks. var hr. Anders Fogh Rasmussen, og hvis økonomiministeren var . . . – jeg vil ikke genere nogen – hvis det nu var dem, der havde foretaget disse handlinger, hvad ville du så gøre? Det er den tilgang, vi har haft til det, at man skal behandles fair, uanset hvilken politisk opfattelse man har, og uanset om vi af andre årsager kan lide den pågældende regering eller ej.

Det førte os så frem til, at der var steder, hvor det var berettiget at kritisere. Vi havde i en fase en opfattelse af, at finansministeren skulle kritiseres. Det havde vi bl.a., fordi det havde stået i aviserne, men det var selvfølgelig ikke det afgørende for os. Det afgørende var, at vi også kunne se nogle ting i rapporten, som var sådan lidt uldne i kanten. Så havde vi samrådet i Det Politisk-Økonomiske Udvalg, og derudfra og på baggrund af nye studier nåede vi frem til, at der var andre steder, det var berettiget. Men finansministeren er selvfølgelig også omfattet af udtrykket, at danske myndigheders samlede håndtering af sagen om aktiebyttet var mangelfuld og utilfredsstillende, men vi gik ikke spe-

cifikt efter finansministeren, for det mente vi ikke der var hold i.

Det er baggrunden for, at vi nåede frem til denne vedtagelse, som siger noget om regeringens handlemåde og med hensyn til aktiebyttet klart siger, at ansvaret er herovre og ikke derovre, men at der også er noget derovre vedrørende tidligere ting, og den siger også noget om fremtiden.

Med hensyn til debatten i dag synes jeg også, der er en anden ting, der er godt ved det: at erfaringerne har lært regeringen noget. Det oplevede vi allerede i Det Politisk-Økonomiske Udvalg, men det blev gentaget her. Både statsministeren og finansministeren sagde udtrykkeligt, at de havde lært noget. Hr. Kirkegaard spurgte i et tidligere indlæg, om de overhovedet havde lært noget. Jeg mener, de har lært noget. De har sagt det, og det er selvfølgelig også noget, man må forvente af begavede mennesker, at de lærer noget. Ellers er det ikke for tidligt, at de snart slutter deres karriere. Men de lærer stadig væk.

Om fremtiden har vi sagt, og jeg sagde det også i et tidligere indlæg, at dukker der nye ting op, forholder vi os til det. Viser det sig via arbejdet i Det Politisk-Økonomiske Udvalg, at der er ting, der skal undersøges nærmere, så gør vi det. Der er ikke tale om, at vi freder regeringen, hvis der er noget at angribe regeringen for, men vi mener i dag, at vi kan afslutte på det grundlag, vi har. Der er stadig væk et stykke arbejde, vi videre kan gøre, og vi medvirker også gerne i kritikken, i det omfang den er berettiget.

(Kort bemærkning).

Anders Fogh Rasmussen (V):

Der herskede en næsten andagtsfuld stemning her i salen, da SF's formand, hr. Holger K. Nielsen, med højtidelig røst erklærede, at SF i denne sag skam kun forfulgte én eneste ting, nemlig saglige hensyn. Men hr. Aage Frandsen, det ærlige menneske, fik jo straks bragt sagen ned på et lidt mere jordnært plan, da han forklarede, hvad det i virkeligheden drejede sig om. Hr. Aage Frandsen gjorde det klart, at SF jo ingen interesse havde i at lave et forslag til vedtagelse sammen med Venstre og Det Konservative Folkeparti og andre oppositionspartier, fordi, som hr. Aage Frandsen sagde, det ville jo føre til, at regeringen skulle gå af, og så pegede hr. Aage Frandsen over på den anden side af salen og sagde, at så fik vi jo en sådan regering.